

дрънне, ще пейкът и благославятъ добросторникътъ си, азъ дващъ. Ето какво излъзва отъ юначеството блазе му, които го има и пристапалъ при биволътъ, потупалъ го по гърбътъ и му казалъ: юначе! ти отъ днесъ ще си найпочетенъ и уважителенъ между сичките добитъци. Секий ще желае да та види и ще кажи блазъ му, които го има. Тогази са притече да обади на орачитъ, които татакъ на около оряха, а Сидеръ насипа на травата доста мленина и, като си назоби добре биволите, натири ги пакъ татакъ изъ кривините и имъ думаше: хайде сега идете пасете на широко безъ никаква грижа, злото, което правяше тука пакости ви го очистихте да не пречи вече ни вамъ нето на другите. Воденчерътъ излъзе на една лична могила, сие си калпакътъ и съ маханіе свика сичките тамъ ораче и имъ каза, че страшниятъ звъръ, които отъ години върлуваше тука и запустѣваше на хората хомотите вече загина и на сѣкаде са открь на добитъкътъ ни волна паша. Сидеръ (казалъ воденчерътъ) доди да мели на моята воденица и си натири биволите по кривините на воля, както обикновенно си ги той пуца на кадето и да отиде; мечката като ги сѣгледала отишла и съ тѣхъ да по обѣдва; нъ прочутитъ му биволъ, Голю донеси я при воденицата нанизана на рогата му и смазана пестилъ. Елате сами да я видите дѣ лежи прострѣна като платникъ. Сичките отъ радостъ дошле до възхищение и, са впуснали съсъ воденчерътъ заедно, къмъ воденицата да видѣтъ мечката и биволътъ, и като дошле и я видели обърнали са срещу слънце прикръстили са и казали: Слава тебе Боже! отърва ни отъ единъ звъръ, които ни запустѣваше хомотите, на днешинитъ день корбанъ ще сложимъ и на биволите дѣрба ще даримъ, отишле и при биволите, дѣто пасели, видѣли голя главата му се крѣвава и сичките извикали, юначе! да живешъ, че отърва на синца ни добитакътъ отъ тѣзи мечка стрѣвница да си живѣ на стопанътъ си, потупали го по горбътъ и му обѣщали за забъ кой крина, кой двѣ, а воденчерътъ цѣло кило и отишле при ралата си, напушали си воловата и ги закарали въ кривините, дето тревжта са болникала като блатъ, а Сидеръ хваналъ мечката за бракътъ, завлякалъ я при една дивечка круша, покачилъ я на единъ елонъ и я одралъ, растегналъ я и по изсушилъ на слънце, и си покрилъ съ нея сакулите. И къмъ навечеръ, като са расхладило и биволита му са напасли добревирегналъ ги и си утишелъ съ радостъ и благодарение и съсъ отъ меча кожа чергила.

И тѣй Сидеръ дето стѣпѣлъ, или той, или биволите му се оставяли по единъ незабравенъ поменъ.